

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 29.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις 1) Απόρριψις της περί αναίρεσεως αίτησεως του Πανάγου Τσελεβή. — 2) Απόρριψις της περί αναίρεσεως αίτησεως του Πήγα Παλαμίδου. — 3) Απόρριψις της αίτησεως του Αναστασίου Μπαλάνου και Γεωργίου Σταύκου πληρεξουσίων των νεοφωτιστών συζύγων των Ελένης και Μαρίας. — 4) Αναίρεσις της από 27 Ιουλίου ε. ε. και υπ' αριθ. 485 αποφάσεως των εν Αθήναις εφετών.

(Απόφ. Πον. έν6'.) (Αριθ. Πρωτοκόλ. 589.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό των δικαστών Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ιωάν. Άν Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη Θ. Μχνούση, Ιωάν. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα, παρέδρου, αναπληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστήν, Κ. Δ. Ράζην, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Αφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 23 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Πανάγος Τσελεβής, κάτοικος εἰς Μυροματί τῆς Μεσσηνίας, κατηγορηθεὶς ἐνώπιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἐπὶ παραβιάσει καὶ ἐλάβῃ τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, καὶ ἐπὶ ἀφαίρεσει κατασχθέντων, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 3 Αὐγούστου ε. ε. ἀποφ. τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, δυνάμει τοῦ 154 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς ἐξ ἡνῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν πλημμελειοδικῶν ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. Ὅτι κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1835 Βασ. Διάταγμα τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμου, ὁ δημοτικὸς ὑπάλληλος, τὸν ὁποῖον προσέλαβεν ὁ ποινήτωρ δὲν ἦτον ἀρμόδιος εἰμὴ πρὸς ἀπλὴν ἀπογραφὴν τῆς κινήτης περιουσίας τοῦ Π. Τσελεβῆ ὑφειλέτου πρὸς τὸν δημοσίον νόμους ὁρισμοὺς τοῦ 4 ἄρθρου τοῦ ἐξηθέντος Διατάγματος. Ἡ δὲ σφραγίσις τοῦ ἐλαίου καθὼ ἀναγομένη εἰς τὰς περὶ κατασχέσεως πράξεις, ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρμόδιαν διοικητικὴν ἀρχὴν, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁποίας τὴν ἀνέθεσε τὸ αὐτὸ Βασ. Διάταγμα κατὰ τοὺς ὁποίους τὴν 5 ἄρθρ. 2. Ὅτι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ δημοτικὸς οὗτος ὑπάλληλος ἦτον πρόσφορος διὰ τὴν ἐπιθέσῃ σφραγίδας εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, καὶ ἐντεῦθεν νὰ ἀναδεχθῇ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατασχέσεως, οὗτος οὔτε δικαστικὴν οὔτε ἄλλην ἀρχὴν παριστᾷ, ὁποία ἐννοεῖται ἀπὸ τὸ 154 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ὅθεν συνάγεται, ὅτι οἱ ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαι ψευδῶς ἠρμάνευσαν τὴν ἐννοίαν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσαν αὐτὸ 3. Ὅτι ἡ εἰς τὴν δευτέραν αἰτιολογίαν τῆς

εἰρημένης ἀποφάσεως ἔκφρασις ἐν γνώσει, ἐπίτηδες καὶ αὐτογνωμόνως ἔλυσε τὰς σφραγίδας κ. τ. λ. ἀντιφάσκει εἰς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, μὴ συναγομένου τούτου μήτε ἀπὸ τὰς καταθέσεως τῶν μαρτύρων, δύο ὄντων καὶ ἀντιφασκόντων πρὸς ἀλλήλους.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεσπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον συνήγορον τοῦ ἀναίρεσέοντος ἀπόντος, καὶ τὸν εισαγγελέα προτεινάντα ὡς λόγον ἀναίρεσεως, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπέβαλλε ποινὴν εἰς πράξιν μὴ προβλεπομένην ἀπὸ τὸν ποιν. νόμον, καθότι ἡ ἀπλὴ παραβίασις καὶ ἐλάβῃ τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος, χωρὶς τῶν περιστατικῶν ἐν γνώσει, ἐπίτηδες καὶ αὐτογνωμόνως, δὲν ἀποτελεῖ ἀξιώποιον πράξιν.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 154 τοῦ ποιν. νόμου τιμωρεῖται ὅστις ἐν γνώσει, ἐξέπιτηδες, καὶ αὐτογνωμόνως διακρήγνυει, λύει ἢ ἐλάπτει σφραγίδας δικαστηρίου ἢ ἄλλης ἀρχῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν γίνεται φανερόν, ὅτι αἱ σφραγίδες, τὰς ὁποίας ὁ Πανάγος Τσελεβῆς παρέβιασε καὶ ἐβλάψεν, ἐπετέθησαν παρὰ τοῦ δημοτικοῦ παρέδρου τοῦ δήμου Παμήσου, δηλαδὴ παρὰ ἀρχῆς, ὁποῖαν ἐννοεῖ ὁ νόμος, ἢτοι δυναμένην νὰ ἐκτελέσῃ νομίμως τοιαύτας ἐπίσημους πράξεις, ἐπομένως οἱ λόγοι τοῦ ἀναίρεσέοντος, ὅτι αἱ σφραγίδες ἐπετέθησαν παρὰ ἀρχῆς ἀναρμοδίου, καὶ ἐσφημώσθη κακῶς τὸ 154 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι ἡ δευτέρα αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως ἀντιφάσκει εἰς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἀφορᾷ ζήτημα πραγματικὸν κείμενον ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς περὶ ἔνοχῆς ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον μόνον ἐπὶ παραβιάσει καὶ ἐλάβῃ τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπιτεθειμένων σφραγίδων, ἡ δὲ αὕτη χαρακτηρισθεῖσα πράξις, ὡς μὴ περιέχουσα ὅλα τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα συστατικά τῆς ἐγκληματικῆς ἔνοχῆς στοιχεῖα, δὲν ἐδύνατο

τά ληφθῆ ὡς βάσις πρὸς ἐφαρμογὴν ποινῆς, ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον, ἐκφράζον τὴν πεποιθησὶν του, ἐθεώρησεν ἀποδεδειγμένην τὴν κατηγορουμένην πράξιν καὶ τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐνοχλὴν περιστάτικα, καὶ ἐγαράκτῃσεν αὐτὴν ἐντελῶς, ἢ προτεινομένη ἔλλειψις εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς περὶ ἐνοχλῆς ἀποφάσεως ὡς μὴ ὑπάρχουσα πραγματικῶς, δὲν δύναιται ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ δώσῃ χάραν εἰς ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Παναίγου Τσελεβῆ, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Αὐγούστ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 180 ἀποφάσεως τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀπαλλάττει τὸν ἀναίρετέοντα ὡς πέντητα τῆς πληρωμῆς τοῦ προστίμου καὶ τῶν δικαστικῶν δικαιωμάτων τῆς παρούσης δίκης.

Ἐρήθη καὶ ἀλεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Σεπτεμβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδικομικὴ ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 129). (Ἀρ. Πρωτοκ. 574).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμεον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰωάν. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μιούση, Ἰωάν. Γ. Τυκάλλου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀνακληροῦντος, τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυμένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Αφρονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 4 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ῥήγα Παλαμίδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἀνααιρεσίοντος, καὶ τοῦ Δ. Μουρούζη, κατοικοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως ἀνααιρεσίβλητου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ἐπαρούσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Μουρούζη καὶ τῶν Κ.Κ. Φ. Φεράλδη, Γ. Σπανιολάκη, Ν. Σκούφου, Ῥήγα Παλαμίδου καὶ Β. Πυλίδου, ποτὲ ἐφόρων τῆς κατὰ τὸ 1834 συστηθείσης ἐν Νευπλίῳ Λέσχης, ὀνομαζομένης Ἀρμονία, περὶ ἀπζημιώσεως πηγαζούσης ἀπὸ τὴν πρὸ τοῦ συμφωνηθέντος καιροῦ διάλυσιν αὐτῆς, καὶ εἰσαγωγείσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν. Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐπέβαλε, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 653 ἀποφάσεώς του, εἰς τοὺς ῥηθέντας ἐφόρους Γ. Σπανιολάκην κ.τ.λ. τὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως περὶ ἀπζημιώσεως συμβιβασμοῦ, τοῦ ὅπου τὴν ὑπαρξὴν ὁ Δ. Μουρούζης διέσχυρίσθη εἰς τὴν ἀγωγὴν του. Μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἀήλωσιν τῆς παραδοχῆς τοῦ ὄρκου πρεσβυσίας δέκα ἡμερῶν, τὸ δικαστήριον δικάσαν ἐπὶ τῆς αἰτίας κατεδίκασεν ἐρήμην ἕκαστον τῶν μὴ δήλωσάντων τὴν παραδοχὴν τοῦ ὄρκου, εἰς τὴν πληρωμὴν δραχ. 400 πρὸς τὸν Δ. Μουρούζην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν πρωτοδικῶν ἔλαβεν ἀνοκιστὴν ὁ Ῥήγας Παλαμίδης διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐνολεὺς του ἔκαμιν ἐγκαίρως τὴν ἀήλωσιν τοῦ ὅτι δέχεται τὸν ἐπιβαλλόμενον ἀπαλλακτικὸν ὄρκον.

Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1836 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ῥήγα Παλαμίδου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Ῥήγας Παλαμίδης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. Ὅτι δὲν προηγήθη ἡ περὶ συμβιβασμοῦ πράξις ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης, ἣτις ἐκ τῆς ἰδιότητός της εἶναι τακτικὴ καὶ ὄχι συνοπτικὴ. Ἐπομένως παρεβιάσθησαν τὰ ἀρθρ. 531, 538 καὶ 624 τῆς πολ. δικονομίας. 2. Ὅτι καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι ἡ δίκη ἤθελεν εἶσθαι συνοπτικὴ ὁ ἀναηρεσίοντος ἐδήλωσεν ἔμπροσθεν, ὅτι δέχεται τὸν ὄρκον, ἢ δὲ δήλωσις αὐτὴ παρεδόθη πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ Δ. Μουρούζη κατὰ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητήρος, ἐπομένως τὸ δικαστήριον παρεβιάσθη τὰ ἀρθρ. 138, 863 καὶ 865 τῆς πολ. δικονομ. 3. Ὅτι οὕσης ἐφεσίμου τῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον δὲν εἶδναι κατὰ τὸν νόμον νὰ προσδιορίσῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ὁποίαν προσδιώρισεν σύντομον πρεσβυσίαν δέκα ἡμερῶν εἰς τὸν ἀνααιρεσίοντα, κάτοικον Ναυπλίας, ἀλλ' ὤφειλε νὰ προσδιορίσῃ τριακονθήμερον πρεσβυσίαν, ἐπομένως παρεβιάσθη τὸ ἀρθρ. 197 τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Κ. Δασκαλόπουλον, συνήγορον τοῦ ἀνααιρεσίοντος, ἀπόντος, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον τοῦ ἀνααιρεσίβλητου παρόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 530 τῆς πολ. δικονομίας τὰ δικαστήρια τῶν πρωτοδικῶν ἀποφασίζουσι ἀνεκκλητῶς μόνον περὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς πεντακοσίας δραχ., ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς μεταξὺ Δ. Μουρούζη ἐνάγοντος καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐναγομένων Γ. Σπανιολάκη, Φ. Φεράλδη, Ν. Σκούφου καὶ Ῥήγα Παλαμίδου κατ' ἐρήμην ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 653 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ὑφίστατο εἰς δραχμ. δύο χιλιάδας, καὶ ἐκ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν τὴν 27 Νοεμβρίου 1836 ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἢ παρὰ τοῦ ἀνααιρεσίοντος δι' ἀνοκιστῆς προβληθείσα εἰρημένη κατ' ἐρήμην ἀπόφασις δὲν ἐζάγεται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπερίωρισεν τὴν ἀγωγὴν του εἰς μικροτέραν ποσότητα, ἐκ δὲ τούτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 672 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἦτο ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς ἀγωγῆς ἐφέσιμος.

Ἐπειδὴ ἡ περίστασις τοῦ ὅτι τὸ ῥηθέν δικαστήριον εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 653 ἀποφάσεως, διαίρεσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, κατεδίκασεν ἕκαστον ἐκ τῶν ἐναγομένων εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀναλογηθέντος αὐτῶν δηλ. εἰς 400 δραχμ., δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν ἀνεκκλητόν, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 530 ἀρθρου τῆς πολ. δικονομίας ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων κανονίζεται ἀπὸ τὴν ἀγωγὴν, ἢ ὁποία περιέχει καὶ ἐκθέτει τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς, ὅχι δὲ ἀπὸ τὴν θέλωσιν τοῦ δι-

καστού, ὅστις δὲν εἶναι ἐπιφορτισμένος, μηδὲ ἔχει ἐξουσίαν νὰ δικάζῃ, εἰ μὴ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν δὲν ἐδύνατο διὰ τῆς διαιρέσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς νὰ μεταβάλῃ τὴν ἐφέσιμον ἀπόφασιν εἰς πλευτέρας ἀποφάσεις ἀνεκκλήτους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 812 ἄρθρου τῆς πολ. δικονομίας, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον συγχωρεῖται τότε μόνον, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἄλλο, καὶ τοῦτο κατὰ μόνον τῶν εἰς τὸ ρηθὲν ἄρθρον ἀναφερομένων ἀποφάσεων, δηλ. κατὰ τῶν τελεσιδικίων γενομένων ἢ ἀνεκκλήτως ἀπηγγελμένων, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 807 ἀρ. 1 καὶ 3 ἐμπεριεχομένων περιπτώσεων, καὶ κατὰ ὀριστικῶν ἀποφάσεων· ὁ δὲ νόμος τελεσιδικίους γενομένας ἐνοῶν ἐνταῦθα ἐκείνας μόνον τὰς ἀποφάσεις, ὅσαι ἐκδοθεῖσαι ἐκκλητῶν, κατέστησαν τελεσιδικίον δι' ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως, δηλ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἐφεσιν προθεσμίας, ὀριστικαὶ δὲ ἀποφάσεις, κατὰ τῶν ὁποίων συγχωρεῖται τὸ ἐκτακτὸν τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐκ τῆς ἐνοίας τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, εἶναι μόνον ἐκεῖναι ὅσαι, οὔσαι τελεσιδικίαι δὲν δύνανται νὰ προβληθῶσι διὰ ἄλλου τακτικοῦ ἐνδίκου μέσου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ἀπόφασις κατ' ἧς ζητεῖται ἀναίρεσις, ἐφέσιμος οὐσα ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, καὶ ἐκδοθεῖσα τὴν 27 Νοεμβρίου 1836, δὲν εἶχε γίνῃ εἰσέτι τελεσιδικία κατὰ τὴν 21 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐπομένως ἡ αἴτησις ἀναίρέσεως, γενομένη ἐντὸς τῆς πρὸς ἐφεσιν προθεσμίας, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ 812 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομ.

Διὰ ταῦτα ἀπερρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ῥήγα Παλαμίδου, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1836. καὶ ὑπ' ἀριθ. 762 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ καταβληθέντος προστίμου τῶν διακοσίων δραχ., εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ὀκτωβρίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωβρ. 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 130). (Ἀρ. Πρωτοκ. 575).

3)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκερδίλη, Θ. Μανούση, Ἰω. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντες τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 7 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάζῃ μετὰ τοῦ Ἀναστασίου Μπαλάνου καὶ Γεωργίου Σταΐκου πληρεξουσίων τῶν νεοφωτίστων συζύγων τῶν Ἑλένης καὶ Μαρίας, καὶ τοῦ Σαδίκου Δερβίσι Βαϊζῆ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Ἀναστάσιος Μπαλάνος καὶ Γεώργιος Σταΐκος ἀναφέροντες ὅτι περὶ τινος διαφορᾶς μετὰ τοῦ Κουτζῆ Ἐφέντη πληρεξουσίου τοῦ Σαδίκου Δερβίσι Βαϊζῆ, ἀφώσεως τὴν διανομὴν ἀκινήτων κληρονομικῶν κτημάτων, ὁ μὲν ῥηθεὶς ὀθωμανὸς εἰσήγαγεν ἀγωγὴν εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, οἱ δὲ ἀναφερόμενοι ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ἐζήτησαν νὰ κανονισῇ ὁ ἄρειος πάγος τὸ ἀρμόδιον ἐκ τῶ ἐπιληφθέντων τῆς ὑποθέσεως δικαστηρίων.

Ἀκούσαν τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον τοῦ Ἀναστασίου Μπαλάνου καὶ Γεωργίου Σταΐκου παρόντων, τὸν δικηγόρον Α. Πεταάλην συνήγορον τοῦ Κουτζῆ Ἐφέντη ἐπιτρόπου τοῦ Δερβίσι Βαϊζῆ ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ἐπὶ 2 Ὀκτωβρ. 1836 Βασ. Διατάγματος, ὅσακις περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως μετὰ τῶν αὐτῶν διαδίκων φιλονεικουμένης, εἰσήχθη ἀγωγὴ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ὀθωμανῶν διαφορῶν μικτὴν ἐπιτροπὴν, ὁ ἄρειος πάγος ἀποφασίζει κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων περὶ ἀρμοδιότητος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐξήχεται μὲν ἐκ τῶν παρουσιασθέντων ἐγγράφων ὅτι ὑπάρχει δίκη ἐκκερμῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, καὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς μετὰ τῆς Ἑλένης Μπαλάνου καὶ Μαρίας Σταΐκου ἐξ ἑνὸς μέρους, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Δερβίσι Βαϊζῆ ἄλλου, περὶ διανομῆς τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ ἐξαδελφου τῶν Χασάν Βαϊζῆ, ἐπομένως ὑπάρχει ἡ περίπτωσις τοῦ ἀνωτέρω ἐκτεθέντος ἄρθρου, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μετὰ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐξεδόθη κατὰ τὴν 18 Ἰανουαρίου 1837 ἀπόφασις παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ δι' αὐτῆς ἀπεφασίσθη ἤδη ὡς ἀρμόδιον νὰ δικάζῃ τὸ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖον, ἐπομένως πᾶσα ἄλλη δικαστικὴ ἀρχή, ἐκτὸς τοῦ πρωτοδικεῖου τούτου, δὲν ἐδύνατο οὔτε δύναται νὰ δικάζῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως καὶ πᾶσα ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα ἀπὸ δικαστηρίου ἄλλο παρὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο πρωτοδικεῖον, λογίζεται καὶ εἶναι ὡς μὴ γενομένη ἢ δὲ αἰτήσις τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς περιττή, διότι πᾶσα ὑπόθεσις λαβούσα ἴσχυν δεδικασμένου πράγματος δὲν δύναται νὰ ἀναδικασθῇ.

Διὰ ταῦτα ἀπερρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν τοῦ Ἀναστασίου Μπαλάνου καὶ Γεωργίου Σταΐκου, πληρεξουσίων τῶν νεοφωτίστων συζύγων τῶν Ἑλένης καὶ Μαρίας, περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης ταύτης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ὀκτωβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωβρ. 1837.

(Ἀπόφ. πολ. Ἀριθ. 151.) (Ἀριθ. πρωτοκ. 576).

4)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκερδίλη,

Θ. Μανούση, Ίω. Γ. Τυπάλδου, Α. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Α. Ραζίν, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων, τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυομάχου·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσιν μεταξὺ τῆς Πέρδικας χήρας τοῦ Στρατῆ κεφάλαια, κατοίκου Γήνου, ἀναιρεσειούσης, ἀπούσης, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σ. Πήλληκα δικηγόρου, καὶ τοῦ Νικολάου Παξιμαδά, κατοίκου Γήνου, ἀναιρεσιδλήτου, ἀπόντος, τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναιρέσεως·

Ἡ ῥηθείσα Πέρδικα ἔχουσα νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ τοῦ Νικολάου Παξιμαδά δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου τῶν Βρυξίων Κυκλάδων γρόσια 2580 προερχόμενα ἀπὸ παλαιῶν δι' ὁμολογίας, χρέος, καὶ τῶν ὁμοίων ἢ ἀπόστισις ἔμελε νὰ κανονισθῇ, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου ἀπὸ διαίτητικῶν δικαστηρίων, ἐμεσεγγύησε κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1830 ποσότητά τινα ἐλαίου τοῦ εἰρημένου Παξιμαδά. Ἡ αὕτη κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1836 ἀναφερθεῖσα εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ἐν Σύρῳ πρωτοδικείου ἐξητήσατο νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ λάβῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοκλήτου τὸ πρῶτον τῶν μεσεγγυηθέντων καὶ πωληθέντων ἐλαίων συμποσούμενον εἰς φοιν. 955. Ὁ Ν. Παξιμαδάς ἐναντιωθείς εἰς τὴν αἴτησιν τῆς ἀντιδικίου του ἐζήτησεν ἐξ ἐναντίας τὴν λύσιν τοῦ μεσεγγύου καὶ τὴν παράδοσιν εἰς αὐτὸν τῶν μεσεγγυημένων. Τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὰς αἰτήσεις ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων διὰ τὸν λόγον νὰ προηγηθῇ ἡ κανονισασα τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους διαίτητικῆ ἀπόφασιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν πρωτοδικῶν ἐξεκάλεσεν ὁ Ν. Παξιμαδάς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, τὸ ὅποιον δικάσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 485 ἀποφάσεώς του μετερῆύθημιτε τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, ἀνεκάλεσε τὸ μεσεγγύον, καὶ διέταξε τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων τοῦ μεσεγγύου πρὸς τὸν Παξιμαδά. Τῇ ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ἡ Πέρδικα τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καθότι ἡ διαληθεύσα ἀπόφασιν παρέδέχθη τὴν ἀρχὴν, ὅτι ὅλα τὰ δάνεια τὰ παλαιὰ τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὸ ψήφισμα τῆς ἐπιεικείας δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῶσι διὰ τῶν παρὰ τῆς πολ. δικονομίας ἐπιτετραμμένων συντηρητικῶν μέτρων, καὶ τοῦτο ἀπολύτως καὶ χωρὶς καμμίαν διάκρισιν, εἴτε ἡ κατάστασις εἶναι ἡλαττωμένη, εἴτε ἐπίκειται κίνδυνος ὡς ἐκ τῆς ἀναβολῆς νὰ μεταβιβασθῇ εἰς ἄλλους ἢ περιουσία τοῦ ὀφειλέτου·

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Α. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον τῆς ἀναιρεσειούσης, καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 18 Μαΐου 1829 ὑπ' ἀριθ. ΑΓ'. ψήφισμα τῆς τετάρτης Ἐθνικῆς συνελεύσεως, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. Γ2,572 ἐχορήγησαν μὲν εὐκολίας τινὰς διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς αὐτὰ διαλαμβανομένων παλαιῶν δανείων, ἀλλὰ δὲν καθήρτησαν τὰς περὶ ἀσφαλιστικῶν μέτρων διατάξεις, καθότι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου εἶναι νὰ εὐκολυνθῶσιν οἱ ὀφειλέται χωρὶς νὰ θυσιασθῶσι τὰ νόμιμα συμφέροντα τῶν δανειστῶν, ἐκ δὲ τῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἐδύνατο νὰ συμβῇ ἀθεράπτεος ζημία εἰς τοὺς δανειστὰς, καὶ μάλιστα τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν ψήφισμα, καθὼς καὶ τὸ διάταγμα, εἶναι ἐξαιρετικὰ τοῦ τακτικοῦ δικαίου· πᾶς δὲ νόμος ἐξαιρετικὸς εἶναι τοῦ σενοῦ δικαίου, καὶ β,τι δὲν διατάσσει ῥητῶς, δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ σιωπηρῶς·

Ἀπειδὴ κατὰ τὸ 1025 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας προσωρινὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα συγχωροῦνται πρὸς διατήρησιν δικαιωμάτων ἐκ συμφωνίας ἐξηρητημένων καὶ μηκέτι ἐπιλειμμένων, ἀλλὰ μελλόντων μόνον δικαιωμάτων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 1027 τῆς πολ. δικονομίας, τοιαῦτα προφυλακτικὰ μέτρα δύναται νὰ ληφθῶσι κατὰ πάντα χρόνον, πρὸ τινος δίκης ἢ διαρκούσης αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐνηργηθῇ τὸ προσωρινὸν μέτρον τῆς κατασχέσεως, διὰ δάνειον ἐπιδικισθὲν μὲν ὀριστικῶς, πληρωτῶν δὲ κατὰ προθεσμίας, αἵτινες μέλλουσι νὰ προσδιορισθῶσι δι' ἀποφάσεως διαίτητικῶν, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἀπαγορεύσαν τὸ συντηρητικὸν τῆς κατασχέσεως μέτρον ὡς μὴ δυνάμενον νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τοιοῦτου εἴδους ἀπαιτήσεις, ἡρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ῥηθὲν ψήφισμα καὶ τὰς περὶ συντηρητικῶν μέτρων διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας·

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 27 Ἰουλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 485 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιδλήτον Νικολάου Παξιμαδά εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁμοίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἀντιδικίου του, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασιν εἰς τὸ περιβώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἠττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ὀκτωβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Ὀκτωβρ. 1837.